

skære det i Underinstantsen. Deraf at det er tilladt i Underinstantsen, følger ikke, at det skal være forbudt i Overinstantsen. Der vil naturligvis den samme Regel komme til Anvendelse, naar man i det Hele vil gaa den Vej. Jeg har derfor ved mine Bemærkninger angaaende disse to Forordninger ingenlunde villet angribe den ærede Forslagsstiller, men jeg har tværtimod tilladt mig at forudsætte, at han vilde føre sin Tanke konsekvent ud og gennemføre den i alle dens naturlige Konsekvenser. Forsaavidt den ærede Forslagsstiller sagde, at Aktor havde den samme Ret som Defensor til at erhverve saadanne nye Dplysninger, kan jeg ikke erkjende, at det er Tilfældet efter Lovforslagets Bogstav. Det kan gjerne være, at det er Meningen, og saa vil det naturligvis ikke være vanskeligt heller at forandre Lovforslaget i den Retning, men saaledes som det foreligger, naar man skal spørge, hvad der staar i det, saa staar der virkelig det i det, at Aktor kun har den Ret, naar han vil afkræfte de til Tiltaltes Forvar tilbeiebragte Dplysninger, men ikke ellers; ikke naar han vil tilveiebringe selvstændige nye Dplysninger. Jeg kan forstaa, at den ærede Forslagsstiller kunde komme med dette Lovforslag, dersom han kunde motivere det derved, at Overdomstolene vare ubillige til, naar Defensor gjorde Indstilling derom, at beordre Fremstæffelsen af nye Dplysninger. Men den ærede Forslagsstiller har jo selv sagt, at det er Overdomstolene ikke, og naar det er Tilfældet, at Overdomstolene ikke ere utilbøielige dertil, saa svækkes jo derved i meget høi Grad Interessen for dette Lovforslag; det vilde først faae en Baggrund, hvis det kunde siges, at det var Noget, som Overdomstolene i Reglen ikke gjorde, at det var en Paastand, som Overdomstolene i Reglen ikke tog til Følge. Jeg tror ikke, at der er nogen Trang til Lovforslaget, netop fordi jeg ligesom den ærede Forslagsstiller er ganske overbevist om, at Overdomstolene ville ikke negte nye Dplysningers Optagelse i noget Tilfælde, hvor der kan være nogen rimelig Grund til deres Tilveiebringelse og rimelig Udfigt til, at der derved kunde opnaas Noget. Jeg skal foreløbig her bemærke, at denne Afgang for Overdomstolene til at forlange Reasumtionsforhør optagne ikke har Noget med Forordningen af 13de Oktober 1819 at gøre. Denne Afgang havde Overdomstolene, forend den nævnte Forordning af 1819 udkom. Det er en Sag for sig, som ikke staar i nogen Forbindelse med Forholdet mellem Forordningen af 13de Oktober 1819 og Forordningen af 3die Juni 1796. Jeg maa fastholde, at det er en Abnormitet som man

ikke kan gaa ind paa, at en Sagfører skulde kunne fordrø en Sættedommer; han kan naturligvis henstille til Overdomstolene, at de nye Dplysninger indhentes ved en Sættedommer, og saa kunne jo Overdomstolene give ham Medhold, naar de finde Grund dertil, det er i sin Orden. Saa er det Overdomstolene, som afgjøre, om Dommeren skal vige sit Sæde eller ikke. Men at tillægge Sagføreren Ret til uden videre at fordrø, at Underdommeren skal vige sit Sæde, forekommer mig fremdeles vilde være en Abnormitet, som man ikke kan gaa ind paa. Forsaavidt det dernæst bemærkes, at der ikke er nogen stor Fare for, at Defensor vil forlange Dplysninger indhente, naar det kunde medføre enten Omkostninger eller Forlængelse af Vedkommendes Varetægtsfængsel, paa Grund af det Ansvar, han i saa Henseende er underkastet, saa svarer jeg dertil, at jeg tror, det ikke har stort at betyde. Det vil vistnok kun meget undtagelsesvis være Tilfældet, at der kan paalægges ham noget Ansvar i saa Henseende, og jeg mener rigtignok ogsaa netop efter den ærede Forslagsstillers Standpunkt, at det er Noget, Overdomstolene maatte være varsomme med. Være de nemlig rundhaandede dermed, kom hele denne Afgang ikke til nogen Nytte, saa vilde ingen Sagfører indlade sig derpaa. Skulde denne Afgang aabnes, maatte det være Meningen, at den skulde kunne bruges meget frit, og derfor kunde det kun være i meget flagrante Tilfælde, at Overdomstolene kunde paalægge vedkommende Sagfører noget Ansvar. Det er rigtigt, at Tiltalte i Almindelighed maa foretrække nogen Forlængelse af Varetægtsfængsel, naar han saa bagefter frifindes, men jeg er rigtignok bange for, at det Hyppige bliver, at han bagefter bliver dømt alligevel uagtet disse af Defensor forlangte Dplysninger, og saa er der i Virkeligheden ingen Fordel for Tiltalte i, at hans Varetægtsfængsel forlænges. Her kommer det an paa, hvad man tror, der vil blive det overveiende Almindelige. Var det overveiende almindeligt, at han blev frifunden paa Grund af Defensors Bestræbelser, saa var der Noget deri, men jeg er overbevist om, at det ikke er det Almindelige. Hvad dernæst angaar § 3, saa kan jeg egentlig ikke forstaa, hvorledes den ærede Forslagsstiller kan ville hente noget Argument til Støtte for sin Regel af det, at man i Loven om Erstatning for uforskyldt lidet Varetægtsfængsel har bestemt, at denne enkelte Art af Sager altid kan appelleres uden Hensyn til den almindelige Regel om summa appellabilis. Fordi man har ment, at det kunde gaa an, at denne enkelte Art af Sager altid